

PAVAO VI.

Vijest o nenadanoj smrti pape Pavla VI. u predvečerje blagdana Preobraženja Gospodinova 6. kolovoza, iznenadila je svijet, izazvala žalost i brojne komentare u Crkvi i izvan Crkve. Njegov 15 godišnji pontifikat ostavio je duboke brazde u povijesti Crkve. Povijest će ga sigurno staviti u red velikih Papa.

Papa Pavao VI. vodio je politiku pružene ruke, smatrao je da se izravnim kontaktom najlakše rješavaju problemi, zato je mnogo putovao i kontaktirao s ljudima. Cijelim bičem zalagao se za mir u svijetu. Mnogo se zauzimao za ekumenizam. Kao učitelj poučavao je riječju i perom i osobnim susretima. Kao otac nije lomio trske nad neposlušnim sinovima Crkve. Za vrijeme njegovog pontifikata završen je II. vatikanski sabor. On je vlastoručno potpisao koncilске dokumente. Poslije Koncila izdao je više dokumenata već prema potrebi pojedinog povijesnog trenutka.

Nas ipak posebno zanima što je Pavao VI. učinio za unapređenje glazbe posebno liturgijske. O tome predsjednik CIMS-a mons. dr. Johannes Overath piše slijedeće:

»Iste godine 1963. kada je 66-godišnji kardinal i milanski nadbiskup postao Petrov nasljednik kao svoj prvi službeni čin osnovao je CONSOCIATIO INTERNATIONALIS MUSICAE SACRAE, međunarodno društvo za crkvenu glazbu. Bilo je to na blagdan sv. Cecilije, 22. studenog 1963., istog dana kada su koncilski oci prihvatili konstituciju o svetoj liturgiji, koju je onda papa Pavao VI. 4. prosinca 1963. proglašio pravomoćnom.

Dokumentom *Nobile subsidium liturgiae* koji je papa potpisao 22. studenog 1963., objavljenim 23. siječnja 1964. u *Osservatore Romano*, i u *Acta Apostolicae Sedis* 1964., str. 231—234., najavio je Pavao VI. već u prvoj godini svoga pontifikata »posebnu brigu oko promicanja *Musicae sacrae*«, kako je to izraženo u jednom pismu kardinala tajnika A. G. Cicognanija od 15. veljače 1964. (MSM 1964, N. 1, 7).

Da bi se što bolje dokumentirala »briga Apostolske Stolice u prošlosti i sadašnjosti«, navode se u uvodu spomenutog papinog pisma mnogobrojne papinske izvještaje u tom stoljeću počevši od osnovnog *Motu propria Inter pastoralis officii sollicitudines* sv. Pija X., koji je prije 60 godina isto tako na blagdan sv. Cecilije i u prvoj godini njegovog pontifikata objavljen, zatim slijede upute i opomene papâ Pija XI. i Pija XII. sve do pisma Ivana XXIII. »*Iucunda laudatio*« od 8. prosinca 1961. Kao ciljevi djelovanja nove cjelokupne crkvene organizacije navodi se slijedeće:

»Da bi se mnogi koji se posvećuju uzvišenoj crkvenoj glazbi što tijesnije povezali međusobno i s Apostolskom Stolicom;

da bi pri Apostolskoj Stolicu postojao jedan međunarodni institut preko kojega bi se Ona upozna-

vala s potrebama crkvene glazbe i koji bi zaključke najvišeg crkvenog autoriteta o crkvenoj glazbi sproveo u djelo;

da bi posebno misionari mogli primati pomoć za rješavanje teških i važnih pitanja crkvene glazbe u misijskim zemljama i da bi se u toj stvari uskladili različiti stavovi na najbolje mogući način;

da bi se konačno pospješilo izdavanje djela crkvene glazbe i unaprijedio studij onog naslijeđa koje u toj umjetnosti potječe od predaka«.

Ove jasne upute nalaze se ponovljene također i u drugim kasnijim izjavama Pavla VI. prigodom različitih crkvenoglazbenih povoda, prilikom piredaba i kongresa C.I.M.S. Povodom samovolja i jednostranosti u liturgijsko-glazbenoj praksi koje su se tu i tamo pojavljivale u pokoncilskom razdoblju, papa je odgovorne opominjao da teže k jednom izjednačenom »conservare et promovere« (sačuvati i unapređivati) i zahtijevao vrlo ozbiljno da se ne smije narušavati sveto obilježje božanskog kulta. Jedna prikladna i decentna glazba prilagođena tajnama svete liturgije, jedna *Musica sacra*, ležala je na srcu pokojnog pape, posve u duhu njegovih svetih predšasnika. Zato je Pavao VI. sve crkvene glazbenike zadužio svojim djelom.

Stoga i mi žalimo s čitavom Crkvom za Svetim Ocem. Zahvalni smo mu i ostat ćemo to i u budućnosti posebno zbog toga što je osnovao *Consociatio Internationalis*. Molimo s čitavom svetom Crkvom da ga Gospodin u vječnosti nagradi i primi u svoju slavu.«

IVAN PAVAO I

Venecijanski kardinal Albino Luciani postao je papa mimo svih predviđanja i djelovao je kao bljesak munje u ljetnoj noći. Njegov sjaj trajao je samo 33 dana, a ipak je bljesak njegova svjetla bio dovoljan da ga upoznamo. Pojavio se samo nekoliko puta pred vjernicima, održao nekoliko nagovora, a ipak je osvojio svijet svojom pojavom. Poput ljetne kiše osvježio nam je podneblje. U njemu je bilo nešto privlačno. Da li je to bio njegov smiješak, ili u životu ostvareno geslo poniznosti, njegova neposrednost ili sve zajedno?

U nastupnom govoru pred kardinalskim zborom zacrtao je smjernice svog djelovanja. Želio je nastaviti slijed baštine II. vatikanskog sabora, sačuvati disciplinu Crkve, nanovo osvježiti ulogu vlastitu Crkvi — Naviještanja Blagovijesti, nastaviti ekumensko zbližavanje, zbližavanje naroda i mir u svijetu.

Na svjetsku pozornicu nasmijani papa ušao je neočekivano i uz veliko odobravanje kako vjernika tako i onih koji ne vjeruju. 28. kolovoza njegovo je srce prestalo kucati. Ta se žalosna i nenadana vijest širila svijetom u obliku pitanja: zašto? Međutim tu prestaje ljudsko umovanje a počinje nedokučiva Božja providnost. Mi možemo samo sa starozavjetnim pravednikom Jobom kazati: Bog dao, Bog uzeo. Počivao u miru Božjem!